

20. VÍTĚZ POBOŽNÝ

2343.

Ze Soběchleb

Ziždže-li se pá-no-vé na tu-recký po-me - zí, zi-ždže - li se pá-nové na tu-re-cký po-me - zí.

[: Ziždželi se pánové
na turecký pomezí. :]

Mezi nima jeden pán,
co tu vojnu začenal.

Dyž se vojna začala,
on ušel do kostela.

Mše svatá se začíná,
první posel přibíhá.

Co, Lužinský, děláte,
že lid mordovat dáte?

Mše svaté neodjedu,
bych měl vojnu zmeškati,

sám na place zostati.

Kněz Boží tělo zdvihá,
druhý posel přibíhá.

Co, Lužinský, děláte,
že lid mordovat dáte?

Mše svaté neodjedu,
bych měl vojnu zmeškati,
sám na place zostati.

Mše svatá se skonává,
třetí posel přibíhá.

Co, Lužinský, děláte,
že lid mordovat dáte?

Mše svaté neodjedu,
bych měl vojnu zmeškati,
sám na place zostati.

A když z kostela vyšel,
už málo lidu našel.

Pán Bůh se mnó, svaté Ján,
už já málo lidu mám.

Dal mu Pán Bůh vítězství,
nebál se jeden šesti.

Tak mu Pán Bůh štěstí dal,
že mše svaté nezmeškal.

III. Písňe milostné

21. SVÍZEL

2344.

Z Cáhnova

Ach, Bo-že můj, ty do-bre víš, ach, Bo-že můj, ty do - bre víš, ja-ky já mám na so - bě kříž.

[: Ach, Bože můj, ty dobře víš, :]
jaký já mám na sobě kříž.

Mám na srdci čažký kameň,
neodvalí mi ho žádn.

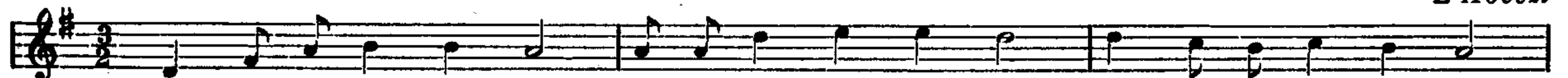
Odvalil by, néni ho tu,
mosím čekat sedum roků.

Sedem roků, tri měsíce,
co potěší moje srdce.

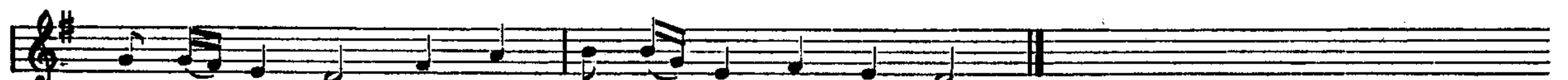
22. ŽALOST

2345.

Z Houvězí

Da - le - ko ši - ro - ko ka - meň od ka - me - ňa, e - šče da - lej ši - řej,

můj mi - lý o - de mňa, můj mi - lý o - de mňa.

Daleko široko
kameň od kameňa,
ešče dalej širěj
[: můj milý ode mňa. :]

Jak je ten měsíček
na nebi vysoko,
tak je můj syneček
ode mňa daleko.

Jak je to slunečko
na nebi skrúcené,
tak je mé srdenko
ve mně zarmúcené.